

วรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประวัติวิชาการกรีฑา

กรีฑา เป็นวิชาหนึ่งที่เกิดขึ้นมาพร้อม ๆ กับการเกิดมาของมนุษย์ ทั้งนี้เพราะกรีฑา เป็นกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเดิน การวิ่ง การกระโดด การขว้างและการปาอัน เป็นกิจกรรมที่มนุษย์จำเป็นต้องใช้ในวิถีชีวิตประจำวัน เพื่อความอยู่รอดของชีวิต ไม่ว่าจะอยู่เป็นกลุ่มหรือคนเดียวก็น่าจะมีความจำเป็นที่จะต้องหาวิธีการต่าง ๆ ที่จะเอาชนะธรรมชาติ เพื่อที่จะพัฒนาความเป็นอยู่ของมนุษย์ให้ปลอดภัยจากธรรมชาติ เช่น การวิ่งเร็ว การกระโดดให้ไกลระยะไกลหรือสูงที่สุด การกระโดดพร้อมกับไม้เท้า ล้วนเป็นวิธีการที่มนุษย์ค้นคิดเพื่อที่จะนำไปใช้ลาสัตว์มาเป็นอาหาร หรือหลบหนีศัตรู และภัยธรรมชาติ การพัฒนาความคิดวิธีการต่าง ๆ นี้ จนได้เกิดการแข่งขัน ซึ่งถือเป็นพื้นฐานของกรีฑา

มีนิยายปร่าปรายของพวกเขา คิวโทนิค (Teutonic) ได้กล่าวถึงความมหัศจรรย์ในเรื่องของลูกลาหายุ โคมินายคุชุลลิน (Cuchullin) วิ่งเป็นหัวหน้าเผ่าเซลติก (Celtic) ได้เป็นแชมป์ในการวิ่งเร็ว ฟงหอก (spear

throwing) การขว้างหิน (stone hurling) เพราะฉะนั้นนายคุชุลลินได้มีส่วนส่งเสริมกรีฑาในสมัยนั้น มีกรีฑาอีกประเภทหนึ่งซึ่งมีการแข่งขันโดยใช้วัตถุผูกปลายเชือกเหวี่ยงเป็นวงกลมแล้วขว้างไป (Wheel-feat event) ได้เป็นที่พาดพิงมาสู่การขว้างคอนในปัจจุบัน วรรณคดีลาคินีในเรื่องหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องราวของลูกลาหายุที่ป้องกันกรุงทรอย (Aeneid of Virgins) ได้กล่าวถึงเกมส์กีฬาที่ใช้ในพิธีฝังศพ ประกอบด้วยการแข่งขันกรีฑาซึ่งเรียกว่า "การประลองกรีฑา"

(Athletic Contest) และมีวรรณคดีที่แต่งโดย วอลเตอร์ สกอตซ์ (Walter Scotts) เรื่อง "เทพีแห่งทะเลสาบ" (The lady of the lake) กล่าวถึงชาวสกอตซ์ชื่อ คักกลาส (Douglas) ซึ่งได้รับเกียรติให้โยนทรงแสดงความยินดีจากประชาชนเนื่องจากสามารถขว้าง เซเบอร์ (Caber) ได้ไกลกว่าวีรบุรุษใด ๆ

ในสมัยนั้น นิยายศักดิ์สิทธิ์ของชาวอียิปต์ ไคกล่าวดังพวกเผ่าอิมรุ และชาวอาราเป็น
ได้ให้ความรู้เกี่ยวกับกีฬาประเภทลูและลาน ซึ่งมีการแข่งขันครั้งแรกในประเทศกรีก
กรีกนิยมชมชอบในการพัฒนาร่างกายให้มีสุขภาพพลานามัยที่ดีที่สุดในโลก เช่นเดียวกับ
วัฒนธรรมอื่น ๆ ที่เริ่มมาจากกีฬาในสมัยนั้น มีมาจากเหตุผล 3 ประการ

1. ความนิยมชมชอบเป็นทุนเดิม
2. ความเป็นมาแห่งวัฒนธรรม
3. ความเป็นมาแห่งการบวงสรวง

กรีกเมื่อสมัย 1445 ปีก่อนคริสตกาล มีความเชื่อว่า ถ้ามีผู้ใดคนหนึ่งตายลง ดวงวิญญาณ
จะสิงสถิตย์ ณ ที่แห่งนั้น จึงเป็นหน้าที่ของคนรุ่นหลังที่จะต้องจัดมหรสพบวงสรวงสังเวย
ดวงวิญญาณนั้น ๆ ถ้าผู้ตายเป็นกวี ก็จะจัดให้มีการแข่งขันเกี่ยวกับบทกวีขึ้น ถ้าผู้ตาย
เป็นนักดนตรี ก็จะจัดให้มีการบรรเลงดนตรีเป็นการเฉลิมฉลอง รวมทั้งกิจกรรมอื่น ๆ
ที่ผู้ล่วงลับได้กระทำไว้ แต่มีกิจกรรมรวมอยู่ในพิธีกรรมต่าง ๆ คือพิธีทางศาสนา ซึ่ง
ก็คือการแข่งขันกีฬานั้นเอง

ปี 1307 ก่อนคริสตกาล มีนิยายปร่าปร่าอีกเรื่องหนึ่งกล่าวถึงนักกีฬาที่สามารถ
ในการพุ่งแหลนแข่งรถ ชื่อ เพลอบส์ (Pelops) เขาเป็นนักรบที่เข้มแข็ง และมี
ภักดิ์รับทรงพระนามว่า อีโนมัส (Oenonus) มีพระธิดาสวยองค์หนึ่ง มีชายหนุ่ม
หลายหัว เมืองต่างปรารถนาที่จะได้อภิเษกกับพระราชธิดาของพระองค์เป็นอันมาก
พระองค์ได้ตั้งเงื่อนไขไว้ว่า ผู้ที่จะอภิเษกสมรสกับพระธิดาของพระองค์นั้น จะต้องเป็น
คนที่มีความสามารถขโมยพระราชธิดาของพระองค์ได้ โดยได้นำพระราชธิดาของพระ
องค์ไว้บนพระราชวัง พระองค์จะคอยดักรออยู่ในบริเวณใกล้ ๆ พระราชวัง วิธีการ
ขโมยก็โดยไขรถศึก ซึ่งพระองค์สามารถเอาชนะชายหนุ่มอื่น ๆ ได้ทั้งหมด แต่พอถึง
เพลอบส์ ซึ่งได้คิดสินบนช่างประจํารถพระองค์ไว้ ขณะที่เกิดการต่อสู้ขับไล่เพื่อแย่งชิง
ธิดาของพระองค์อยู่นั้น ลอรรถของพระองค์ก็หลุด ภักดิ์อีโนมัส ก็ถึงแก่ความตาย
ซึ่งบริเวณนั้นเป็นที่ตะวันตกเฉียงใต้ของกรีก คือภูเขาโอลิมเปีย (Olympia)
ด้วยความสำนึกในความผิดที่ตนได้กระทำไว้ เพลอบส์ จึงกระทำพิธีบวงสรวงภักดิ์
อีโนมัส ณ ที่นั้น โดยจัดให้มีการแข่งขันกีฬาขึ้นอันเป็นรากเงาของกีฬาโอลิมปิก

จนกระทั่งปี 1100 ก่อนคริสตกาล โลกเก่าเนีกีฬาโอลิมปิกขึ้นครั้งแรก ซึ่งในครั้งนั้น ผู้เข้าแข่งขันจะต้องเป็นชายที่สามารถและมาจากครอบครัวที่ดี การเข้าแข่งขันนักกีฬา จะต้องกล่าวคำสาบานว่า เกิดมาเป็นไท (Free born) และไม่กระทำผิดกฎต่างๆ นอกจากนั้นมีการแข่งขันกีฬาโคหยุกมาหลายร้อยปี เนื่องจากเกิดสงครามภายในประเทศขึ้น จนกระทั่งปี 776 ก่อนคริสตกาล โคมักีฬาโอลิมปิกขึ้นอีกครั้งหนึ่ง โดยจัดให้มีการแข่งขันทุก ๆ 4 ปี เป็นระยะเวลาติดต่อกันถึง 1200 ปี ยุคของการแข่งขันได้รับรางวัลเป็นมงกุฎทำด้วยใบมะกอก (olive) ผู้ที่ได้รับรางวัลอื่นก็เป็นใบมะกอก ในตอนที่โรมันเขาค่อยครองกรีก กรีกเป็นผู้เล่น ส่วนโรมันเป็นผู้ดู ต่อมาโรมันลงแข่งขันบางแต่แพ้ตลอด เพราะไม่มีประสิทธิภาพ ต่อหลังชาวโรมันนิยมเล่นกีฬากันมากขึ้น จนกลายเป็นคู่แข่งของกรีกอย่างทรหด มีการแข่งขันกันเรื่อยมาระหว่างกรีกกับโรมัน ต่อมาการกีฬากลายเป็นในรูปว่าจ้างเพื่อหวังรางวัล และมีการพนันขันต่อกันมาก กษัตริย์ซีโอดอ-ซีอัสที่ 1 (Theodaiust) แห่งโรม โคตรงประกาศยกเลิกการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก จนมาถึงกษัตริย์ซีโอดอซีอัสที่ 2 โคสังรือกรีฑาสถาน (stadium) จนหมดสิ้นและทำลายสิ่งก่อสร้างรวมทั้งสนามกีฬาด้วย

ในปี ค.ศ. 1896 บารอง ปีแอร์ คูเออแตง (Baron Pierre de Coucertin) แห่งปารีส โคพื้นฟูกีฬาโอลิมปิกครั้งแรก เพื่อจะได้เชื่อมความสัมพันธ์ความสามัคคีระหว่างชาติ โดยจัดตั้งสมาคมชั้นสูงขึ้น เรียกประชุมสมาชิก 15 ประเทศ การประชุมโคลงมติให้มีการแข่งขันกีฬาโอลิมปิกขึ้นอีก คือ 3 ปี ต่อ 1 ครั้ง และให้หมุนเวียนกันเป็นเจ้าภาพ และจัดตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบการจัดการแข่งขันขึ้น เรียกว่า คณะกรรมการกีฬาโอลิมปิกระหว่างประเทศ (International Olympic Committee) มีการแข่งขันครั้งแรก ณ กรุงเอเธนส์ ประเทศกรีก ในการแข่งขันครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนความมั่นใจเป็นนักกีฬาที่แท้จริงต่อกัน ซึ่งมีความอ่อนโยน มั่นคง และมีพลังอันเป็นมูลฐาน มีคติว่า "เร็ว สูง แรง" (Citius, Altius, Fortius) จากนั้นมาการแข่งขันและวิธีการเล่นกรีฑาโคพัฒนาอย่างกว้างขวาง ในการแข่งขันคือเอากีฬาเป็นหลัก การแข่งขันเริ่มจากปี 1896 (2439) โคมีการแข่งขันติดต่อกันมาทุก ๆ 4 ปี

1 ฟอง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, กรีฑา(กรุงเทพมหานคร : โอเคียน สโตร์, 2524), หน้า 3-7.

ในประเทศไทยคงจะมีการจัดการแข่งขันกรีฑาเพื่อความสนุกสนาน และมีการเรียนการสอนมานานแล้ว แต่ไม่ปรากฏหลักฐานที่แน่ชัด เท่าที่สืบทราบมาได้นั้น กระทรวงธรรมการในขณะนั้น ได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑานักเรียนเป็นครั้งแรก เมื่อพุทธศักราช 2440 ณ ทองสนามหลวง¹ เมื่อวันที่ 11 มกราคม ร.ศ. 116 (พ.ศ. 2440) และในการแข่งขันครั้งนั้นได้กราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ เสด็จมาทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑานักเรียนด้วย ในปีพุทธศักราช 2444 ได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑานักเรียนที่สนามโรงเลี้ยง เด็กหน้าโรงเรียนสายขาว สันตาคาร การแข่งขันกรีฑาแบ่งออกเป็น 2 ภาค คือ

ภาคที่ 1 การแสดงกายบริหาร มีโหนราว ค่ายบันไดโค้ง ทดคะเมนบนหลังม้า ทดคะเมนไม้คู่ ทดคะเมนไม้เดี่ยว เล่นวาว เล่นชิงช้า และหักแถว

ภาคที่ 2 เป็นการประกวดกำลัง มีชักคะเย่อ กระจะโคกสูง วิ่งข้ามรั้ว วิ่งเก็บของ กระจะโคกไกล วิ่งเร็วทาง 2 เส้น วิ่งสวมกระสอบ วิ่งทนทาง 10 เส้น ปัดคาหาทาง วิ่งสามขา และวิ่งวิบาก

การแข่งขันกรีฑานักเรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ปี พุทธศักราช 2451 เรื่อยมาจนถึง ปีพุทธศักราช 2453 การแข่งขันกรีฑานักเรียนจัดเนื่องในการเฉลิมพระชนมพรรษาสมเด็จพระบรมโอรสาธิราชมกุฎราชกุมาร คือสมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทรมหาวชิราวุธ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว และเมื่อได้เสด็จขึ้นครองราชแล้ว การแข่งขันกรีฑานักเรียนก็จัดเนื่องในการเฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นั้น และพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตรการแข่งขันกรีฑานักเรียนทุกครั้ง ตลอดมาจนถึงรัชกาลลง ปี 2476 เป็นปีสุดท้ายที่ได้เสด็จพระราชดำเนินทอดพระเนตร ต่อแต่นั้นมากำหนดวันแข่งขันกรีฑาหาใดตรงกับวันพระราชสมภพของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลต่อมาไม่

¹กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ, หนังสือเรียนวิชากรีฑา 1 (พ.203) และกรีฑา 2 (พ.204) (กรุงเทพมหานคร : คุรุสภา, 2521), หน้า 1.

โดยที่พลศึกษาเป็นสิ่งสำคัญส่วนหนึ่งของการให้การศึกษาแก่พลเมือง รัฐบาล จึงได้จัดตั้งกรมพลศึกษาขึ้นในกระทรวงธรรมการ เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม พุทธศักราช 2476 ในคานการฝึกสอนพลศึกษาในโรงเรียน ได้มีประกาศใช้ประมวลการสอนวิชาพลศึกษาขึ้นใหม่ ซึ่งกำหนดให้นักเรียนได้ศึกษาวิชากายบริหาร กรีฑาและยิมนาสติก เป็นการให้นักเรียนได้รับการฝึกสอนทั่วถึงกันทุกคน และเพื่อให้เป็นไปตามนโยบายของ รัฐบาล ที่มุ่งบำรุงการพลศึกษา หาทางให้นักเรียนและประชาชนได้มีโอกาสบำรุงกำลัง กาย กำลังความคิด จัดหาอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่ออบรมวินัยการ เป็นนักกีฬาและสามัคคีธรรม นั้น สถานที่อันเป็นแหล่งสำคัญ ได้แก่กรีฑาสถานแห่งชาติ นาวาเอกหลวงศุภชลาศัย (บุง ศุภชลาศัย) อธิบดีกรมพลศึกษาคนแรก ได้ดำเนินการจัดสร้างขึ้นตั้งแต่พุทธศักราช 2480 มีพระราชพิธีเปิดฤกษ์กรีฑาสถานแห่งชาติ เมื่อวันที่ 10 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2480 กรีฑาสถานแห่งชาตินี้ ได้จัดเป็นแหล่งกลางสำหรับการแข่งขันกีฬาโรงเรียน กีฬามหา- วิทยาลัย และกีฬาประชาชน กรมพลศึกษาได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑาประจำปีในกรีฑา- สนามแห่งชาติครั้งแรกในปี พุทธศักราช 2481 ซึ่งการแข่งขันครั้งนี้ได้จัดสร้างลู่วิ่ง การจับเวลาให้เป็นไปอย่างการแข่งขันกรีฑาสากลนิยม และไดกรายบังคมทูลพระบาท สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เจริญพระราชดำเนิมา เบื้องานในกรีฑาสถานแห่งชาติเป็นครั้งแรก¹

ในปีพุทธศักราช 2482 ได้มีหลักสูตรมัธยมศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4- มัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยบรรจุวิชากายบริหาร กรีฑา และยิมนาสติกไว้ในหลักสูตร สำหรับการให้คะแนนวิชาพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-มัธยมศึกษาปีที่ 6 คะแนนเต็ม 40 คะแนน แบ่งเป็น กายบริหาร 10 คะแนน กรีฑา 20 คะแนน และยิมนาสติก 10 คะแนน² ส่วนการแข่งขันกรีฑานั้น ได้จัดให้มีการแข่งขันกรีฑาประชาชนหญิงเป็นครั้งแรก สำหรับการแข่งขันกรีฑาประชาชนนั้น ได้กำหนดไว้ว่าจะจัดการแข่งขันภายหลังจากเสร็จงาน กรีฑาแล้ว (ธันวาคม) ทุกปี

ในปี พุทธศักราช 2484 ได้ย้ายการแข่งขันโดยเข้าแข่งขันในสนามกรีฑาดาว เป็นครั้งแรก ได้ปรับปรุง กิจการต่าง ๆ ทางคานสนามและคานอำนวยความสะดวกให้

¹ ฟอง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, กรีฑา, หน้า 9-12.

² มงคล พรหมสาขา ณ สกลนคร, พลศึกษาแผนใหม่สำหรับโรงเรียน (พระนคร : กรุงเทพฯตีพิมพ์, 2493), หน้า 314-316.

เป็นไปตามกติกากีฬาระหว่างประเทศ เช่นได้จัดเครื่องมือพิเศษ โดยเจ้าหน้าที่กรม
อุทกศาสตร์ทหารเรือ เป็นเจ้าหน้าที่มาติดตั้งในสนาม คือ มอโรเมตร เซอร์โอมเมตร
เครื่องวัดกำลังลม เครื่องตรวจทิศทางลม เครื่องวัดแสงแดด การติดตั้งภายในสนาม
กับหอโฆษณา การใช้เครื่องโทรศัพทสนาม การจับเวลาของกรรมการในลู่วิ่งกีฬาภาค
ควยแม่เหล็กไฟฟ้า 4 เรือน กรรมการตัดสินกรีฑาก็ได้เปลี่ยนเครื่องแต่งกายจาก
เครื่องแบบปกติ เป็นชุดชาวสวน คือ กางเกงขาวขาวยาว เสื้อเชิ้ตขาวแขนยาว หมวก
กันแดดขาว เข็มขัดผ้าใบขาว ถุงเท้าและรองเท้าขาว เป็นแบบฉบับที่กรมพลศึกษาได้
ดำเนินต่อมาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ ปี พุทธศักราช 2485-2487 ไม่ได้จัดการแข่งขันเนื่อง
จากเกิดสงคราม ปลายปี 2488 สงครามสงบ กรมพลศึกษาจึงได้จัดให้มีการแข่งขัน
กีฬาระหว่างมหาวิทยาลัยขึ้นเป็นครั้งแรก และได้ฟื้นฟูการเล่นและการแข่งขันกีฬาที่
เสื่อมโทรมลงไปในช่วงสงคราม ในปี 2489 กรมพลศึกษาได้จัดให้มีการแข่งขัน
กีฬากรีฑานักเรียนทุกประเภทออกไปตามเดิม¹

ในปี 2503 มีหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น กำหนดให้เรียนกิจกรรม
พลศึกษาดังนี้

1. การเล่นที่ใช้อัจฉริยะหรือใช้คนตรีประกอบกายบริหาร ฟ้อนรำ การร่าวง
รำพื้นเมือง ฯลฯ
2. การทรงตัว การเดิน วิ่ง การคอตัว ฯลฯ
3. การเล่นที่มีความคล่องแคล่วว่องไว ยืดหยุ่น ทีบกระโดด รวาคู
4. กีฬาต่าง ๆ เช่นแบดมินตัน บิงปอง วอลเลย์บอล บาสเก็ตบอล ฟุตบอล
5. กรีฑา ผูกเกี่ยวกับการวิ่ง การกระโดด การพุ่งการทุ่ม และการขว้าง
เวลาเรียน สายสามัญ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง
สายอาชีพ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง²

ในปี พ.ศ. 2510 มีหลักสูตรโรงเรียนแบบประสม ซึ่งโรงเรียนอยู่ในโครงการ

¹ฟอง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, กรีฑา, หน้า 14-16.

²กระทรวงศึกษาธิการ, หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2503,
หน้า 30-31.

พัฒนาการศึกษาโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน 20 โรงเรียน กำหนดให้เรียน
วิชาพลศึกษาดังนี้

รายวิชาบังคับ

1. วิชาบาสเกตบอล
2. วิชากรีฑา
3. วิชาฟุตบอล
4. วิชากิจกรรมเขาจันทระ
5. วิชาแฮนด์บอล
6. วิชาวอลเลย์บอล
7. วิชายิมนาสติกส์
8. วิชาแบดมินตัน
9. วิชาห่วงข้ามค้ำชาย
10. วิชา เนตบอล
11. วิชาตะกร้อ

วิชาทดแทน

1. วิชา เทเบิลเทนนิส 1
2. วิชา เทเบิลเทนนิส 2
3. วิชา แคร้บอล 1
4. วิชา แคร้บอล 2
5. วิชา วายน้ำ 1
6. วิชา วายน้ำ 2
7. วิชา ซอฟท์บอล 1
8. วิชา ซอฟท์บอล 2

วิชาเลือก

1. วิชา กิจกรรมเขาจันทระชั้นสูง
2. วิชา มวยไทย
3. วิชา มวยสากล

4. วิชากระบี่กระบอง
5. วิชาโยคะ
6. วิชาบาสเกตบอลชั้นสูง
7. วิชาฟุตบอลลชั้นสูง
8. วิชากรีฑาชั้นสูง
9. วิชาตะกร้อชามตาชาย
10. วิชาเนตบอล
11. วิชาว่ายน้ำชั้นสูง
12. วิชายิมนาสติกส์ชั้นสูง

อัตราเวลาเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น กำหนดให้เรียนวิชาพลศึกษา บัณฑิต 2 คาบ ต่อสัปดาห์ต่อปี และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เลือกเรียนวิชาพลศึกษา ในภาค-วิชาเลือกได้อีกสัปดาห์ละ 2 คาบ ตลอดปี¹

การแข่งขันกรีฑาให้นักเรียนในปีพุทธศักราช 2512 ได้จัดขึ้นในวันที่ 1-7 ธันวาคม พร้อมกับงานศิลปหัตถกรรมนักเรียน ซึ่งรวมเรียกว่า งานกรีฑาศิลปกรรมของนักเรียนประจำปี 2512²

ในปีพุทธศักราช 2521 มีหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ได้จัดวิชาพลานามัยไว้ในกลุ่มพัฒนาบุคลิกภาพ โดยกำหนดวิชากรีฑา 1 (พ.203) กรีฑา 2 (พ.204) เป็นวิชาบังคับ ไว้ในแผนการเรียนเทอมต้น และเทอมปลายตามลำดับ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในแต่ละเทอมให้เรียนทั้งหมด 18 คาบ สัปดาห์ละ 1 คาบ นอกจากนี้คู่มือครูและในแบบเรียนยังได้กำหนดทักษะและเนื้อหาวิชาไว้อย่างชัดเจน ทั้งยังกำหนดจุดมุ่งหมายของวิชากรีฑาไว้ดังนี้

วิชากรีฑา 1 (พ.203) มีจุดมุ่งหมายคือ

1. ให้ความรู้ ความเข้าใจขั้นพื้นฐานของกรีฑา

¹กรมวิสามัญศึกษา, หลักสูตรหมวดพลานามัย 2510 โครงการโรงเรียนมัธยมแบบประสม.

²ฟอง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, กรีฑา, หน้า 16.

2. ให้อ่านถึงคุณค่า และเห็นความสำคัญของการนำกรีฑาไปใช้ในชีวิตประจำวัน
3. ให้ความรู้ และมีทักษะขั้นพื้นฐานของกรีฑา และความสามารถนำไปใช้ในการออกกำลังกายได้อย่างปลอดภัย
4. ให้มีคุณลักษณะต่าง ๆ เช่น ความร่วมมือ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสามารถในการตัดสินใจ ความสุขุมรอบคอบ

คำอธิบายรายวิชา

ความรู้ทั่วไปและคุณค่าของกรีฑา ทักษะ เฉพาะตัว เบื้องต้นของนักกรีฑาแต่ละประเภท ระเบียบ กติกา มารยาทของการเป็นคู่แข่งและคู่แข่งที่ดี การบริหารร่างกาย และการบำรุงรักษาสุขภาพ การเล่นควบความปลอดภัย และการดูแลรักษาอุปกรณ์กรีฑา

วิชากรีฑา 2 (พ.204) มีจุดมุ่งหมายคือ

1. ให้ความรู้ความเข้าใจในระเบียบข้อบังคับ และกติกาการแข่งขันกรีฑา
2. ให้อ่านถึงคุณค่า และเห็นความสำคัญของการนำกรีฑาไปใช้ในชีวิตประจำวัน
3. ให้ความรู้และทักษะขั้นสูงของกรีฑา และสามารถนำไปใช้ในการออกกำลังกายได้อย่างปลอดภัย
4. ให้มีคุณลักษณะต่าง ๆ เช่นความร่วมมือ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความสามารถในการตัดสินใจ และความสุขุมรอบคอบ

คำอธิบายรายวิชา

ทักษะ เฉพาะตัวขั้นสูงของนักกรีฑาแต่ละประเภท ระเบียบ ทักษะ และความสามารถพิเศษในการแข่งขัน การเสริมสร้างสมรรถภาพของร่างกาย การเป็นนักกรีฑาที่ดี และการ เล่นกรีฑาควบความปลอดภัย¹

¹ศึกษาริการ, กระทรวง, หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (กรุงเทพมหานคร: จงเจริญการพิมพ์, 2521) หน้า 94-95.

กรีฑา (Athletics) คือกีฬาชนิดหนึ่ง ซึ่งแยกการแข่งขันออกเป็น 2 แผนก คือ

1. กรีฑาแผนก陸 (Track) คือกรีฑาประเภทที่ต้องแข่งขันกันบนทางวิ่ง มีประเภทการแข่งขันดังนี้

ประเภทการแข่งขันของชาย วิ่ง 100 เมตร, 200 เมตร, 400 เมตร, 800 เมตร, 1,500 เมตร, 10,000 เมตร วิ่งข้ามเครื่องกีดขวาง 3,000 เมตร วิ่งมาราธอน 42,195 เมตร วิ่งข้ามรั้ว 110 เมตร, 400 เมตร วิ่งผลัด 4+100 เมตร, 4+400 เมตร เดิน 10,000 เมตร และ 50,000 เมตร

ประเภทการแข่งขันของหญิง วิ่ง 100 เมตร, 200 เมตร, 400 เมตร, 800 เมตร, วิ่งข้ามรั้ว 100 เมตร, วิ่งผลัด 4+100 เมตร, 4+400 เมตร, 4+200 เมตร

2. กรีฑาแผนก陸 (Field) คือกรีฑาที่ต้องแข่งขันประลองบนลาน มีประเภทการแข่งขันดังนี้

ประเภทแข่งขันของชาย กระจโคกไกล เข่งก้าวกระจโคก กระจโคกสูง กระจโคกต่ำ ทุ่มน้ำหนัก ขว้างจักร ฟันแหลน และขว้างคอน

ประเภทการแข่งขันของหญิง กระจโคกไกล กระจโคกสูง ทุ่มน้ำหนัก ขว้างจักร และฟันแหลน

นอกจากการแข่งขันดังกล่าวยังมีการแข่งขันรวมเรียกว่า "บ็วยกรีฑา" "สัตกกรีฑา" และ "ทศกรีฑา" อีกด้วย

บ็วยกรีฑาชาย มีการแข่งขัน 5 ประเภท (1) วิ่งกระจโคกไกล (2) ฟันแหลน (3) วิ่ง 200 เมตร (4) ขว้างจักร (5) วิ่ง 1,500 เมตร

บ็วยกรีฑาหญิง มีการแข่งขัน 5 ประเภท แบ่งการแข่งขันออกเป็น 2 วัน ในวันแรกแข่งขัน 3 ประเภท มี (1) ทุ่มน้ำหนัก (2) กระจโคกสูง (3) วิ่ง 200 เมตร ในวันที่สองแข่งขันอีก 2 ประเภท (1) วิ่งข้ามรั้ว 100 เมตร และ (2) วิ่งกระจโคกไกล

สัตกกรีฑาสำหรับหญิง มีการแข่งขัน 7 ประเภท แบ่งการแข่งขันออกเป็น 2 วัน วันแรก มีการแข่งขัน 4 ประเภท (1) วิ่งข้ามรั้ว 100 เมตร (2) ทุ่มน้ำหนัก (3) กระจโคกสูง (4) วิ่ง 200 เมตร วันที่สอง มีการแข่งขัน 3 ประเภท คือ

(1) กระจดไกล (2) พุงแห่น (3) วิ่ง 800 เมตร

ทศกรีฑาชาย มีการแข่งขัน 10 ประเภท แบ่งการแข่งขันออกเป็น 2 วัน วันแรกมีการแข่งขัน 5 ประเภท (1) วิ่ง 100 เมตร (2) วิ่งกระจดไกล (3) ทูมหน้าหนัก (4) กระจดสูง (5) วิ่ง 400 เมตร ในวันที่สองมีการแข่งขัน 5 ประเภท (1) วิ่งข้ามรั้ว 110 เมตร (2) พุงแห่น (3) กระจดค้ำ (4) ขวางจักร (5) วิ่ง 1,500 เมตร¹

เนื้อหาวิชากรีฑาที่จัดไว้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีดังนี้ กรีฑา 1 (พ.203) ประวัติกรีฑา มารยาทการเป็นผู้เล่นและผู้คุมกรีฑาที่ดี การบริหารร่างกายและการบำรุงสุขภาพ การเล่นกรีฑาด้วยความปลอดภัย การดูแลรักษาอุปกรณ์กรีฑา การวิ่งระยะสั้น และการวิ่งผลัดเบื้องต้น การวิ่งข้ามรั้วเบื้องต้น การวิ่งกระจดไกล การกระจดสูง การทูมลูกหน้าหนัก และ การขวางจักร กรีฑา 2 (พ.204) มี ทักษะเฉพาะตัวของนักกรีฑาแต่ละประเภท การวิ่งระยะสั้น การวิ่งระยะกลาง การวิ่งผลัด การวิ่งข้ามรั้ว การวิ่งกระจดไกล การกระจดสูง การทูมลูกหน้าหนัก และ การขวางจักร

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกรีฑานั้นโดยทั่วไปผู้วิจัยอื่น ๆ นั้นมักจะศึกษาเกี่ยวกับการทดลอง เป็นส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตามการค้นคว้าวิจัยที่นับว่าเกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอนวิชากรีฑา และมีส่วนสัมพันธ์กับการวิจัยครั้งนี้มีดังต่อไปนี้

ในปี พ.ศ. 2502 อรุณ เย็นฤดี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ" โดยใช้แบบสอบถาม สัมภาษณ์ และสังเกตการณ์ ตลอดจนสนทนากับนักเรียนและครูสอนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 9 โรงเรียน พบว่า ครูและนักเรียนสนใจวิชาผลศึกษา แต่การดำเนินการและการบริหารยังไม่ดีเท่าที่ควร เพราะยังขาดบุคลากรทางคณาผลศึกษา ขาดอุปกรณ์ สถานที่และเครื่องอำนวยความสะดวก ต่าง ๆ นอกจากนี้ยัง

¹ ฟอง เกิดแก้ว, สวัสดิ์ ทรัพย์จำนงค์, กรีฑา, หน้า ๘.

ให้ข้อเสนอแนะว่า การพลศึกษาจะประสบความสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับทัศนคติที่ค้ำต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียน¹

ในปี พ.ศ. 2508 กัลยา บุญชูเศรษฐ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรีที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับความคิดเห็นในการเรียนพลศึกษาในค่านที่เกี่ยวกับครูพลศึกษา การสอน สถานที่ อุปกรณ์ การวัดผล และการจัดการแข่งขัน จำนวน 639 ฉบับ พบว่า นักเรียนต้องการสถานที่สำหรับกิจกรรมต่าง ๆ ตามลักษณะของกิจกรรมนั้น อุปกรณ์ยังมีไม่เพียงพอ ซึ่งผู้บริหารจะต้องจัดงบประมาณให้ ชั่วโมงพลศึกษามีน้อยเกินไป ถ้าเพิ่มขึ้นจะช่วยให้การเรียนการสอนดีขึ้น ครูพลศึกษายึดหลักเกณฑ์การสอนทางพลศึกษาเป็นหลัก การวัดผลให้คะแนนทั้งวิชาการ ทักษะ ทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมทางพลศึกษา การจัดการแข่งขันกีฬาทั้งภายในและระหว่างโรงเรียนยังมีน้อยเกินไป²

ในปี พ.ศ. 2511 อนันต์ อัครชู ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษา 1" โดยใช้แบบสอบถาม ตามอาจารย์และนักเรียนจำนวน 99 โรงเรียน พบว่า การสอนพลศึกษาส่วนมากเป็นไปในทางการสร้างเสริมสมรรถภาพทางกาย กิจกรรมการสอนคือ กายบริหาร การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน เน้นเรื่องสามัคคี การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน เน้นเรื่องการศึกษา

¹ อองุ่น เบ็นฤกษ์, "การพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมปัจจุบันในเขตเทศบาลนครกรุงเทพ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2502).

² กัลยา บุญชูเศรษฐ์, "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508).

ปัญหาที่เกิดขึ้นคือ บุคลากร อุปกรณ์การสอน สถานที่และหน้าที่ครูพลศึกษามีมากเกินไป¹

ในปี พ.ศ. 2513 มีชัย คุณาวุฒิ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร" จำนวน 76 โรงเรียน พบว่า

1. ครูพลศึกษาโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนครยังมีเพียงพอ
2. โรงเรียนราษฎร์ส่วนใหญ่มีสนามกลางแจ้ง และมีสนามคอนกรีตเป็นส่วนใหญ่ รองไปคือ สนามดิน และสนามหญ้า
3. ปัญหาอื่นเกิดจากสนามและสถานที่จัดกิจกรรมของโรงเรียนราษฎร์ทั้ง 3 ประเภท มีคล้าย ๆ กัน คือสนามแคบ สนามอยู่ใกล้กับห้องเรียนทำให้เกิดเสียงรบกวนในเวลาเรียน ในฤดูฝน ฝนตกทำให้น้ำท่วมสนาม
4. ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษามีคล้าย ๆ กันคือ
  - 4.1 อุปกรณ์มีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน
  - 4.2 สนามและสถานที่จัดกิจกรรมไม่เพียงพอต่อการใช้อุปกรณ์พลศึกษา
  - 4.3 อุปกรณ์บางชนิดใช้แล้วทำให้เกิดเสียงรบกวนห้องเรียน
  - 4.4 นักเรียนไม่ช่วยกันระมัดรักษาอุปกรณ์
5. ครูสอนพลศึกษาส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับไสตท์สนศึกษาแต่เกือบไม่เคยใช้ไสตท์สนอุปกรณ์ประกอบการสอนพลศึกษาเลย เพราะไม่มีวัสดุหรืออุปกรณ์ที่สอดคล้องกับบทเรียนทางพลศึกษา และอุปกรณ์บางอย่างมีราคาแพงเกินไป
6. ครูพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ในจังหวัดพระนคร มีความต้องการที่จะให้มีการปรับปรุงงานทางด้านอุปกรณ์และไสตท์สนอุปกรณ์ ประกอบการสอนพลศึกษาคล้าย ๆ กัน คือ

---

¹อนันต์ อัครชู, "การศึกษาประมวลการสอนและปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในภาคการศึกษา 1" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511).

- 6.1 มีความต้องการ เป็นอย่างมากที่จะให้มีอุปกรณ์พลศึกษาอย่างเพียงพอ และสอดคล้องกับบทเรียนที่จัดสอน
- 6.2 ต้องการให้มีห้องเก็บอุปกรณ์พลศึกษาโดยเฉพาะ
- 6.3 ต้องการให้มีสถานที่และวัสดุสิ้นเปลืองสำหรับผลิตสไลด์ทัศนวัสดุ หรืออุปกรณ์พลศึกษาต่าง ๆ ขึ้นเองโดยง่าย
- 6.4 ต้องการให้มีเจ้าหน้าที่ดูแล และซ่อมแซมอุปกรณ์
- 6.5 ต้องการให้ผู้บริหารของโรงเรียน เห็นความสำคัญของพลศึกษาให้มากยิ่งขึ้น¹

ในปี พ.ศ. 2514 เปล่งศรี เทพกุญชร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร ธนบุรี พ.ศ. 2512" โดยส่งแบบสอบถาม ถามครูพลศึกษา จำนวน 60 โรงเรียน พบว่า ครูใหญ่ส่วนมากไม่ให้การสนับสนุน สถานที่ อุปกรณ์ และครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ²

ในปีเดียวกัน เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาประโยคมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และครูพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาทั้งส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค จำนวน 490 โรงเรียน พบว่า

---

¹มีชัย คุณาวุฒิ, "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต แผนกวิชาสันทนาการ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2513).

²เปล่งศรี เทพกุญชร, "ปัญหาการสอนพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนครและธนบุรี พ.ศ. 2512" (วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

1. ครูพลศึกษาที่มีวุฒิในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษายังมีไม่ครบทุกโรงเรียน อัตราส่วนระหว่างครูพลศึกษาทั้งหมดคือนักเรียนทั้งหมด เท่ากับ 1 : 614 คน

2. การสอนในเนื้อหาวิชาหลักสูตรกับประมวลการสอน โรงเรียนได้จัดสอนกิจกรรมต่าง ๆ ครบทั้ง 5 หัวข้อใหญ่ที่ระบุไว้ในหลักสูตรกับประมวลการสอน โรงเรียนได้จัดสอนทุกระดับชั้น แต่ส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมเบา ๆ และง่าย ๆ มีการสอนกีฬาชุดและกีฬาประเภทเดี่ยวบ้างแต่น้อยชนิด

3. อุปกรณ์การสอนยังไม่เพียงพอ

4. สถานที่สำหรับสอนกิจกรรมพลศึกษา และเครื่องอำนวยความสะดวกยังไม่เพียงพอ

5. อุปสรรคที่โรงเรียนส่วนใหญ่มีมากเกี่ยวกับการเรียนการสอนพลศึกษา คือ การขาดสถานที่ในร่ม อุปกรณ์การสอน แบบเรียนวิชาพลศึกษาและหนังสืออ่านประกอบ และชั่วโมงพลศึกษามีไม่พอ¹

ในปี พ.ศ. 2516 วิโรจน์ มุทุกันต์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามครู 160 คน พบว่า ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานครมีครูไม่เพียงพอ ใช้ครูประจำชั้นสอน ชั่วโมงการสอนมากเกินไป ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก ปัญหาจากผู้บริหาร ตัวนักเรียน การสอนในชั่วโมงผูกครอง พลศึกษานิเทศก์ ครูพลศึกษา แต่ละกลุ่มประสบปัญหาปานกลาง ส่วนครูที่ไม่มีวุฒิพลศึกษาประสบปัญหามากกว่าครูพลศึกษาที่มีวุฒิพลศึกษาในระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05²

¹ เสงี่ยม พรหมบุญพงศ์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาประเภทมัธยมศึกษาตอนต้น ฉบับพุทธศักราช 2503" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

² วิโรจน์ มุทุกันต์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรพลศึกษาในโรงเรียนเทศบาลของกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

ในปีเดียวกัน คงศักดิ์ เจริญรักษ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามครูผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 62 คน ผลการวิจัยพบว่าโรงเรียนมีปัญหาการจัดโปรแกรมผลศึกษา คือ ด้านอุปกรณ์ สถานที่ และจำนวนครูผลศึกษายังไม่เพียงพอ¹

ในปี พ.ศ. 2523 ศิลป์พงษ์ ศรีวชิ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผลศึกษา ผู้บริหาร และนักเรียน จำนวน 320 คนพบว่า

1. โรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร ทุกโรงเรียนมีการจัดดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาครบทั้ง 5 โปรแกรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความเข้าใจในวิชาผลศึกษา เสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย ปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อวิชาผลศึกษา เสริมสร้างคุณธรรม เปิดโอกาสให้มีการแสดงออกทางกีฬา กิจกรรมที่จัดให้มีการเรียนการสอนและการแข่งขัน ได้แก่ ยืดหยุ่น เทเบิลเทนนิส วอลเลย์บอล กรีฑา บาสเกตบอล ฟุตบอล มวยไทย แบดมินตัน ตะกร้อ

2. ปัญหาการจัดดำเนินการด้านการเรียนการสอน ได้แก่ การขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดสนามฟุตบอล ขาดโรงฝึกกีฬา เวลาเรียนและชั่วโมงเรียนไม่เหมาะสม ขาดงบประมาณ ไม่มีห้องฝึกครู ขาดค่าราแบบเรียนและคู่มือครู²

ในปีเดียวกัน ทิพวัลย์ เรืองขจร ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลัก

¹ คงศักดิ์ เจริญรักษ์, "โปรแกรมผลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร", (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517).

² ศิลป์พงษ์ ศรีวชิ, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาผลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523).

สุกรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3" พบว่า ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาระดับจังหวัดและระดับอำเภอมีปัญหาในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาคอนต้นวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ การสอนใหม่บรรลุผลตามจุดประสงค์ของวิชากรีฑา 1 กรีฑา 2 วิชากระบี่ 1 วิชาบาสเกตบอล 1 และวิชาตะกร้อ 1¹

ในปีเดียวกัน ชจร ตั้งสุวรรณรังษี ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาปีคหุยนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร" โดยโคลงแบบสอบถามไปยังอาจารย์พลศึกษา จำนวน 48 คน และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 240 คน ผลการวิจัยพบว่า การเรียนการสอนวิชาปีคหุยนมีปัญหาในสิ่งต่อไปนี้ นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนการสอนเพราะไม่มีโอกาสชมหรือแข่งขันปีคหุยน เนื้อหาวิชามีมากเกินไป อุปกรณ์ไม่เพียงพอ อาจารย์พลศึกษายังไม่มีความแม่นยำในการให้คะแนน ขาดแหล่งคนควาและมีกัทิมะปีคหุยนเพิ่มเติมนอกเวลาเรียน จากการทดสอบค่า "ที" ปรากฏว่า ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาปีคหุยน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01²

ในปีเดียวกัน เอนก ชางน้อย ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบองในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษาที่สอนวิชากระบี่กระบอง จำนวน 55 คน และนักเรียนจำนวน 530 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาที่ครูพลศึกษาประสบมากเกี่ยวกับลีลากระบี่กระบอง ได้แก่วิธีปลุกฝังและสร้างความคิดในการนำไปประยุกต์ใช้กับชีวิตประจำวัน

¹ทิพวัลย์ เรืองชจร, "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 3" (วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523).

²ชจร ตั้งสุวรรณรังษี, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชาปีคหุยน ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญา-มหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523).

ความไม่เหมาะสมของสถานที่ การขาดความระมัดระวังของนักเรียนในการใช้และเก็บอุปกรณ์กระบี่ ส่วนนักเรียนปัญหาที่ประสบมากที่สุดคือ ด้านทักษะครู สถานที่ที่มีพื้นแข็ง การจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับการเรียนศิลปวัฒนธรรมไทย การสอบทักษะท่ารำ จาก การเปรียบเทียบปัญหาของครูและนักเรียนที่ได้ ปรากฏว่า, ด้านทักษะของครู ความใกล้ชิดของสถานที่ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ไกลห่างจากอาคารอเนกประสงค์ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05¹

ในปี พ.ศ. 2524 รุณีวรรณ คชวัฒน์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์ และสถานที่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชากรีฑา เทเบิลเทนนิส และยี่ดahun ผลการวิเคราะห์ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษา ระหว่างครูพลศึกษาโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05²

ในปี ค.ศ. 1950 จอย เอลเนอร์ มอร์แกน (Joy Elner Morgan) เขียนบทความเรื่อง "ครูในฐานะผู้นำ" (The Teacher as a Special Leader) มีความเห็นว่า ครูแต่ละคนมีหลักการและวิธีการสอนต่างกัน โดยเฉพาะครูที่สอนวิชาพลศึกษา ต้องใช้เทคนิคและความสามารถในการที่จะทำให้นักเรียนเกิดพัฒนาการไปในทางที่ดีและถูกต้อง ถึงแม้ว่าครูสอนจะเลือกวิธีสอนและเนื้อหาวิชาใดที่เหมาะสมแล้ว

¹ เอนก ช่างน้อย, "ปัญหาการเรียนการสอนวิชากระบี่กระบองในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524).

² รุณีวรรณ คชวัฒน์, "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524).

ก็ตาม แต่ถาขาดเทคนิคย่อมจะทำให้การสอนไม่ได้ผล¹

ในปี ค.ศ. 1955 เคนเนท กรีเอสัน (Kenneth Grierson) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พลศึกษาในโรงเรียนอัลเบอร์ตา" (Physical Education in Alberta High Schools) โดยส่งแบบสอบถามครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐอัลเบอร์ตาจำนวน 74 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีการวางแผนการสอนภาคอุปกรณ์และสนาม ชั่วโมงเรียนจัดไว้มากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับนโยบายของโรงเรียน²

ในปี ค.ศ. 1963 คณะกรรมการ ICHPER ทำการสำรวจเกี่ยวกับเรื่อง "พลศึกษาและเกมในหลักสูตร" (Physical Education and Games in the Curriculum) โดยส่งแบบสอบถามไปยังสมาชิกของสมาคม จำนวน 106 ประเทศ ได้รับคืนมา 48 ประเทศ พบว่าผู้ตอบเสนอปัญหาสำคัญ 2 ประการคือ

1. ความต้องการในคานตัวบุคคลที่จะสอนวิชาพลศึกษา
2. ความต้องการในคานสถานที่ที่จะใช้สอนวิชาพลศึกษา

ปัญหารองลงมา คือ

1. ความต้องการคานอุปกรณ์
2. ความช่วยเหลือในคานการเงิน
3. ความเข้าใจที่ถูกต้องของประชาชนต่อการพลศึกษา³

¹ Joy Elner Morgan, "The Teacher as a Special Leader", Journal of Health: Physical Education and Recreation (December 1950), p. 18.

² Kenneth Grierson, "Physical Education in Alberta High Schools," The Alberta Journal of Education Research 1, (September 1955), p.34.

³ ICHPER, ICHPER Questionnaires Report Part I: "Physical Education and Games in the Curriculum," ICHPER, (Washington D.C. 1963), p.36.

ในปี ค.ศ. 1964 เจม เจ ไมเคิล และ ไอดา เอ็ม เวบบ์ (Jame J. Mycle and Ida M. Webb) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทำไมนักเรียนจึงไม่สนใจเรียนวิชาพลศึกษา (Why Girls' Sit Out During Physical Education lesson: An Investigation) โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักเรียนจำนวน 500 คน จากโรงเรียนที่มีความพร้อมทางด้านอุปกรณ์การสอนวิชาพลศึกษา ครูพลศึกษา และสถานที่ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนจะสนใจวิชาพลศึกษามากน้อยเพียงใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับโครงการสอนของครู การจัดบทเรียนเหมาะสมกับความสนใจของนักเรียนเป็นสำคัญ ผู้วิจัยได้ขอเสนอแนะว่า ครูพลศึกษาจะต้องเตรียมการสอนและจัดโครงการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมพลศึกษาให้เหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของนักเรียน การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาจึงจะได้ผลดี¹

ในปี ค.ศ. 1971 เชอร์เลส จาคอบ เบคเคอร์ (Cherles Jacob Becker) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในวิทยาลัยชุมชนรัฐโอเรกอน" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 12 แห่ง ผลของการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษาอยู่ในระดับดี การจัดโปรแกรมพลศึกษา การจัดกิจกรรมพลศึกษายังคงได้รับการปรับปรุงอีกมาก อุปกรณ์ไม่เพียงพอ คุณวุฒิของผู้สอนวิชาพลศึกษาควรส่งเสริมให้มีการศึกษาสูงขึ้น²

ในปีเดียวกัน ลี จีน คอริ (Lea Jean Korri) ได้ทำการศึกษาปัญหาการสอนพลศึกษาในรัฐมินิโซตา ในหัวข้อเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนพลศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสอนของครูพลศึกษาสมัครในรัฐมินิโซตา" (Instructional

¹Jame J. Mycle and Ida m. Webb, "Why Girls' Sit Out During Physical Education Lesson: An Investigation", Physical Education, Vol. 57, No. 172, (November 1964), p. 75 - 81.

²Cherles Jacob Becker, "An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Oregon Community College", Dissertation Abstracts, Vol. 31, No. 10, (April, 1971): 5172A.

Problem Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minnesota) โดยไชแบบสอบถามครูพลศึกษาสตรีในรัฐมินนิโซตา พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมีมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมการสอนวิชาพลศึกษาให้เหมาะสมกับความ ต้องการ ทำให้ครูพลศึกษาไม่มีเวลาเตรียมการสอน¹

ในปี ค.ศ. 1974 พอร์เทล่า ซัวเรซ (Portela Suarez) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของเปอโตริโก"

(An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools of Puerto Rico) มีความมุ่งหมายเพื่อเป็นการประเมินค่าโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของเปอโตริโก เกณฑ์มาตรฐานในการประเมินผลขึ้นอยู่กับพื้นฐาน 5 ประการ คือ

1. การจัดดำเนินการ
2. ลักษณะโปรแกรมและกิจกรรม
3. อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก
4. ข้อเสนอแนะในการเรียนรู้
5. ผลที่ได้รับจากการเรียนรู้

การวิจัยนี้ใช้แบบสำรวจและการสัมภาษณ์คณะครูผู้สอนเป็นรายบุคคล พบว่าโปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐเปอโตริโก ยังต้องมีการปรับปรุงอีกมาก เพื่อการเรียนการสอนในปัจจุบันและอนาคต²

¹ Lea Jean Korri, "Instructional Problems Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minnesota", Dissertation Abstracts 31, (April 1971), 5181 A.

²Portela Suarez, "An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Schools of Puerto Rico", Dissertation Abstracts 35, (March 1975): 5908 - 5909 A.